SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 225/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť J. R., bytom H., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P. vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé rozhodnutie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 5 Co 74/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2005 doručená sťažnosť J. R., bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé rozhodnutie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Co 74/04. Sťažovateľ svoju sťažnosť označil ako *„Návrh na začatie konania o sťažnosti pre porušenie základných ľudských práv a slobôd zakotvených v čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy SR č. 460/1990 Zb., ktoré boli porušené právoplatným a vykonateľným rozsudkom Krajského*

súdu v Trenčíne zo dňa 18. mája 2005 č. k. 5 Co 74/04-56 v spore navrhovateľa J. R., nar. 12. 10. 1961, bytom H. proti odporcovi H. P. a. s., P., o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia.“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na základe skutočnosti, že odvolací súd rozhodoval o trovách odvolacieho konania, ktoré nesprávne vypočítal a krátil, čím porušil § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom podľa sťažovateľa nemožno akceptovať úvahu odvolacieho súdu o nespornosti časti náhrady, pretože odporca žiadnu časť náhrady sťažovateľovi nevyplatil, a preto súd rozhodoval o celej sume náhrady a navrhovateľ bol úspešný čo do sumy 396 000 Sk, z ktorej mal súd podľa sťažovateľa vychádzať pri výpočte tarifnej odmeny. Postupom súdu bolo podľa sťažovateľa porušené jeho *„ústavné právo“,* aby súd zabezpečil ochranu jeho práv, *„avšak rozhodnutie, ktoré je v rozpore so zákonom“* sťažovateľovi spravodlivú ochranu jeho práv neposkytlo. Sťažovateľ uvádza, že ak mu *„súd nepriznal prvostupňové trovy konania a bezdôvodne krátil odvolacie trovy“*, znížil výšku plnenia v jeho neprospech. Poukazuje pritom na skutočnosť, že dovolanie len proti rozhodnutiu o trovách konania nie je prípustné. Preto je podľa neho nesporné, že využil zákonné možnosti na súdnu ochranu na všeobecnom súde. Tým, že odvolací súd rozhodol sčasti nesprávne, je nútený domáhať sa ochrany svojich práv na ústavnom súde.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd bez nariadenia pojednávania takto rozhodol:

„1. Právo J. R. na spravodlivé rozhodnutie veci podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod č. 5 Co 74/04-56 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 5 Co 74/04-56 zo dňa 18. mája 2005 sa v časti, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania zmenený tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a v časti, ktorou bol vedľajší účastník zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume Sk 14.126,- zrušuje a Krajskému súdu v Trenčíne sa prikazuje vo veci 5 Co 74/04 ďalej konať a rozhodnúť bez zbytočných prieťahov.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný nahradiť J. R. trovy právneho zastúpenia v sume Sk 3.400,- (slovom tritisícštyristo korún slovenských) k rukám advokáta JUDr. J. V. na účet č. ... vedený vo Všeobecnej úverovej banke a. s. pobočka P. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľ tvrdí, že bolo porušené jeho základné právo na spravodlivý proces rozhodnutím krajského súdu, ktorý mu v odvolacom konaní nesprávne vypočítal a krátil úhradu trov konania. Namieta síce porušenie základného práva na súdnu ochranu v celom konaní, ale z obsahu sťažnosti vyplýva, že nesúhlasí s výrokom rozhodnutia krajského súdu č. k. 5 Co 74/04-56 z 18. mája 2005 o náhrade trov konania. Krajský súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (čím zmenil v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách prvostupňového konania), a vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi rozhodol o povinnosti zaplatiť navrhovateľovi (sťažovateľovi) náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania. Aj tento nárok však možno uplatniť a priznať len v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy a v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. za splnenia zákonných predpokladov na jeho priznanie, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných poriadkoch, v posudzovanom prípade to je Občiansky súdny poriadok.

Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu neznamená ani právo na úspech v konaní, ani nárok na to, aby sa všeobecné súdy zaoberali alebo riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a jej odôvodnenie krajským súdom v danej veci takéto nedostatky nevykazuje. K tomu treba dodať, že vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie

je chrániť občana pred skutkovými a právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti ústavný súd nerozhodoval o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, ktorých uplatnenie a použitie predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti. Preto ústavný súd nerozhodoval o primeranom finančnom zadosťučinení, ktoré sťažovateľ požadoval (čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2005